

Ingerlise Koefoed (SF):

Det er efterhånden en almindelig uvane hos socialdemokratiet at regne med, at der er flertal for et eller andet, når bare de har de radikale med. Nu skal jeg om lidt røbe over for hr. Tastesen, om jeg er med i det flertal, men jeg synes faktisk godt, at man en gang imellem kunne spørge SF, hvad SF mener, før man står heroppe og erklærer, at der er flertal for et eller andet. Det er ikke hr. Tastesen alene, der gør det; det er meget almindeligt, at man tror, vi altid hænger på. Det gør vi måske i denne sag, men det gør vi altså ikke altid.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

Jeg har ikke haft fantasi til at forestille mig, at SF gik ind for reklamefinansieret TV. Jeg har heller ikke haft fantasi til at forestille mig, at SF gik ind for en såkaldt decodeordning, hvor man har abonnements-TV, så derfor gik jeg ud fra, at vi i hvert fald på det specielle område kunne blive enige. Men nu er det ærede medlem jo formand for det udvalg, der skal behandle sagen, så jeg tror bestemt, at vi kan forhandle os frem til enighed og gerne meget bred enighed.

Flemming Jensen (KF):

Jeg skal indledningsvis meddele fru Ingerlise Koefoed, at jeg ikke på forhånd indregner hende i det flertal, jeg håber at få for vore synspunkter.

Og så skal jeg i øvrigt naturligvis give hr. Tastesen ret i, at der bliver meget at diskutere både i udvalget og forhåbentlig i offentligheden, inden vi er ved vejs ende med dette forslag. Når alt kommer til alt, er der jo tale om et forslag, der overlader væsentlige ting til en senere kontant udformning, men det skal ikke hindre, at det konservative folkeparti ved denne førstebehandling med det samme udtrykker sin tilfredshed med hovedprincipperne i forslaget.

§ 1 indeholder noget, som vi gennem mange år, et par årtier, har efterlyst. Når den er gennemført, har vi det monopolbrud også på dansk, som vi har talt om og foreslået, og hermed kan vi vel så få den konkurrence, som er så ønskværdig.

Vi er ganske enige med ministeren i, at dette også er en effektiv vej til at fremme

alsidigheden. I et samfund, der styres af og næsten drukner i informationer, kan det kun være en fordel, at der er flere af hinanden uafhængige, som er med i udvælgelsesprocessen. Den magi, som omgiver TV, og som får enkelte aviser til at gøre en enkelt TV-svipser til en verdensbegivenhed, fjernes kun ved flere kanaler. Afgørende er det også, at der ikke blot bliver tale om en ny kanal, men at denne skabes uden for Danmarks Radio. Det tog socialdemokratiet en snes år eller så at komme dertil, men vi glæder os over, at det er lykkedes.

Der har været talt om, hvorvidt vi rådede over andre kræfter, der kunne udfylde en sådan kanal. Jeg er overbevist om, at det gør vi, og derudover ville det jo nok, og det taler man ikke så meget om, glæde hundredtusinder af seere – og det er da vel ikke forbudt endnu – om man også traf aftale f.eks. med idrætten og sammen med idrættens organisationer fandt en ordning, så både eliteidrætten og den såkaldt brede, folkelige idræt kom frem på skærmen i videre omfang; det er jo her, de tusinder af mennesker samles. Det kunne også medvirke til at regionalisere fjernsynet.

Det kunne i øvrigt give anledning til at pege på, at nærradioerne, hvis de skal overleve, måske også bør have en mulighed for reklamefinansiering. Her kan jo de små virksomheder i hvert fald være med.

Der er dem, der siger, at vi har ikke brug for mere TV. Der er, siger de, andre ting, som er vigtigere, og umiddelbart kan man nok føle, at de har ret. Men spørgsmålet er jo heller ikke mere eller mindre TV, for vi får hele tiden mere. Spørgsmålet er, om vi skal kunne svare på udfordringerne udefra på dansk. Det gælder hele programfladen, men det gælder også reklamerne.

Ministeren foreslår, at indtægten fra reklamerne bør maksimeres til 25 pct. af de samlede indtægter. Vi vil gerne drøfte dette i udvalget, men principielt finder vi ikke en sådan begrænsning rimelig, specielt ikke da man jo opererer med en ordning, der skulle forhindre annoncørindflydelse på programfladen. Men det er ikke afgørende for os. Derimod er det afgørende, at vi nu har en minister, der ikke får nervøse trækninger, bare fordi hun hører ordet reklame.

Man hævder, at reklamer favoriserer de store selskaber. Hvorfor dog det? Det afhæn-